

189.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 9 marca 1923 r.

o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Art. 1. Nieuiszczone z winy płatnika w terminach płatności podatki wraz z dodatkami państwowymi, opłaty stemplowe i aljenacyjne, oraz dodatki do tych podatków i opłat, pobierane przez kasy skarbowe na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego, uważa się za zaległości.

Art. 2. Od zaległości (art. 1) pobiera się karę za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie, począwszy od piętnastego dnia po upływie terminu płatności danin, wymienionych w artykule poprzednim.

Art. 3. Przy obliczeniu kar za zwłokę miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 4. Końcówki kwot zaległości oraz końcówki obliczonych kar za zwłokę, przenoszące 50 mk., zaokrągla się do 100 mk., a niższe opuszcza się.

Art. 5. Kary za zwłokę, przypadające od zaległości w daninach państwowych, pobiera się na rzecz Skarbu Państwa, od zaległości zaś, przypadających dla niepaństwowych związków prawa publicznego — na rzecz odnośnego związku.

Art. 6. Na pokrycie kosztów, spowodowanych przymusowem ściąganiem zaległości, pobiera się na rzecz Skarbu Państwa od płatników następujące osobne opłaty:

- 1) opłatę za pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika do zapłaty zaległości, wynoszącą 1% sumy zaległej;
- 2) opłatę za każdą czynność organu egzekucyjnego, dokonaną u płatnika w celu przymusowego ściągania zaległości, wynoszącą 5% sumy zaległej, najmniej jednak 1.000 mk.; podstawę do obliczenia tej opłaty stanowi zaległość wraz z karami za zwłokę i narosłemi kosztami egzekucyjnymi;
- 3) koszty przeniesienia, zabezpieczenia, przechowania i przymusowej sprzedaży ruchomości, zajętych u płatnika, w wysokości kwot, rzeczywiście wyłożonych.

Art. 7. Obowiązek płacenia kar za zwłokę, oraz kosztów egzekucyjnych obciąża tego, kto w myśl obowiązujących ustaw odpowiada za uiszczenie należności skarbowych z ewentualnymi dodatkami.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 4 tygodnie po ogłoszeniu.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc dotychczas obowiązujące postanowienia ustaw

i rozporządzeń, wydane do końca 1922 r. w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

190.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 marca 1923 r.

o służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I kategorii w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym.

W wykonaniu art. 11 i 116 ustęp 3 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164), zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska służbowe I kategorii w Ministerstwie Spraw Zagranicznych winni złożyć przed dopuszczeniem do służby przygotowawczej, przewidzianej w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej, egzamin wstępny, po odbyciu zaś służby przygotowawczej egzamin dyplomatyczno-konsularny.

§ 2. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej winny być wnoszone do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Do podania należy dołączyć: metrykę urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, świadectwo dojrzałości, świadectwa i dyplomy studjów odbytych na którymkolwiek z uniwersytetów krajowych lub zagranicznych, ewentualnie na innych równorzędnych szkołach wyższych, wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 22 poz. 183) lub rozporządzeniach je uzupełniających, świadectwo zdrowia oraz dokładne curriculum vitae.

Podania opinuje komisja kwalifikacyjna Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 3. Przed dopuszczeniem do służby przygotowawczej kandydat zostaje poddany egzaminowi wstępnemu, który odbywa się przed komisją egzaminacyjną.

Celem tego egzaminu jest zbadanie ogólnego poziomu wykształcenia i uzdolnienia kandydata.

§ 4. Egzamin wstępny dzieli się na część pisemną i ustną.

Część pisemna, która winna poprzedzać egzamin ustny najmniej o jeden dzień, obejmuje:

- 1) wolne wypracowanie w języku polskim,
- 2) wolne wypracowanie w języku francuskim,
- 3) tłumaczenie wskazanego tekstu polskiego na francuski.

W części ustnej kandydat odbywa egzamin w formie colloquium na temat współczesnych zagad-

nień politycznych, ekonomicznych, społecznych lub naukowych, ewentualnie w formie 10-cio minutowego wykładu na jakikolwiek zadany temat.

Wynik egzaminu określa komisja egzaminacyjna jako zadawalający, lub niezadawalający. Uchwała zapada większością głosów.

Z egzaminu spisuje się protokół, w którym winien być wyszczególniony skład komisji egzaminacyjnej, tematy z wypracowań pisemnych i ich ocena, pytania egzaminu ustnego i ich ocena, tudzież ogólny wynik.

§ 5. Kandydat, który złożył egzamin wstępny z wynikiem zadawalającym, zostaje dopuszczony do służby przygotowawczej.

Służbę tę odbywa praktykant kolejno we wszystkich departamentach Ministerstwa Spraw Zagranicznych, zaznajamiając się z wszystkimi agendami Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz organizacją kancelarii.

W jaki sposób rozkłada się czas służby przygotowawczej w poszczególnych departamentach oraz sposób składania sprawozdań o pracy i kwalifikacjach praktykanta przez naczelników wydziałów określi Minister Spraw Zagranicznych.

§ 6. Służba przygotowawcza trwa rok przy uposażeniu według X stopnia służbowego.

O ogólnym wyniku służby przygotowawczej wydaje swoją opinię komisja kwalifikacyjna na podstawie sprawozdań naczelników wydziałów.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej można orzec przedłużenie jej, jednak najwyżej na przeciąg roku. Jeżeli ponowna ocena wypadnie dla kandydata ujemnie należy go ze służby zwolnić.

§ 7. Po ukończeniu służby przygotowawczej z zadawalającym wynikiem, praktykant winien się poddać egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu.

Celem ostatecznego przygotowania się do tego egzaminu, otrzymuje praktykant po ukończeniu służby przygotowawczej sześciotygodniowy płatny urlop.

§ 8. Egzamin dyplomatyczno-konsularny jest ustny.

W zakres jego wchodzi następujące przedmioty:

- 1) język angielski lub niemiecki,
- 2) historia dyplomatyczna i polityczna od r. 1715,
- 3) nauki ekonomiczne i społeczne,
- 4) geografia polityczna i gospodarcza,
- 5) prawo konstytucyjne porównawcze,
- 6) prawo międzynarodowe prywatne,
- 7) prawo międzynarodowe publiczne,
- 8) teoria i praktyka konsularna.

Szczegółowe wymogi z zakresu powyższych przedmiotów określi Minister Spraw Zagranicznych.

Kandydat obowiązany jest do zdania w języku francuskim egzaminu z historii lub prawa międzynarodowego publicznego.

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej może na podstawie opinii odnośnego egzaminatora uwolnić kandydata od egzaminu z przedmiotów, wymienionych pod 3, 4 i 5, jeżeli kandydat wykaże, że przedmioty te wchodziły w zakres jego studjów uniwersyteckich i że złożył z nich odpowiedni egzamin. O uwolnieniu od egzaminu z tych przedmiotów

należy kandydata zawiadomić w chwili rozpoczęcia przezeń urlopu, przewidzianego w § 7.

§ 9. Wynik egzaminu ocenia Komisja egzaminacyjna na podstawie odpowiedzi z poszczególnych przedmiotów, według następujących zasad:

- 1) jako „dobry”, jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 2) jako „dobry z odznaczeniem” z poszczególnych przedmiotów jeżeli kandydat w zakresie tych przedmiotów wykazał wybitną wiedzę i przygotowanie,
- 3) jako „dostateczny”, jeżeli kandydat dał odpowiedzi wystarczające,
- 4) w wypadku odpowiedzi niewystarczających komisja ocenia wynik jako „niedostateczny” i oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może przenosić roku, a egzamin może być powtórzony tylko w całości.

W razie pónownego ujemnego wyniku egzaminu powtarzać nie wolno.

Uchwała komisji egzaminacyjnej zapada większością głosów. Przewodniczący komisji ma jeden głos. Egzaminatorom służy głos zależnie od ilości reprezentowanych przez nich przedmiotów egzaminu. Egzaminatorowie przedmiotów, od których kandydata uwolniono mają prawo głosu narówni z egzaminatorami przedmiotów egzaminowanych.

Z egzaminu spisuje się protokół, w którym winien być wyszczególniony skład komisji egzaminacyjnej, przedmioty od których kandydata uwolniono, pytania z każdego przedmiotu, ocena poszczególnych odpowiedzi, tudzież ogólny wynik egzaminu.

§ 10. Na dowód złożenia egzaminu dyplomatyczno-konsularnego, kandydat otrzymuje świadectwo, podpisane przez komisję egzaminacyjną.

Formularz świadectwa ustali Minister Spraw Zagranicznych.

Na podstawie świadectwa zostaje wpisany wynik egzaminu do wykazu stanu służby.

§ 11. Przewodniczącego i egzaminatorów komisji egzaminacyjnej dla egzaminu wstępnego i dyplomatyczno-konsularnego mianuje Minister Spraw Zagranicznych, a to przewodniczącego z pośród dyrektorów departamentów Ministerstwa Spraw Zagranicznych, egzaminatorów z pośród urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Ministerstwa Przemysłu i Handlu, a ewentualnie z pośród urzędników innych działów zarządu państwowego za zgodą właściwego Ministra, lub z grona profesorów wyższych uczelni za zgodą Senatu.

Przewodniczący może być jednocześnie egzaminatorem.

§ 12. Ilościowy skład komisji egzaminacyjnej przy egzaminie wstępnym i dyplomatyczno-konsularnym, czas trwania oraz sposób odbywania egzaminu określi Minister Spraw Zagranicznych w instrukcji dla komisji egzaminacyjnej.

§ 13. Egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu poddać się muszą w terminie do 1 marca 1924 r. wszyscy urzędnicy do V stopnia służbowego włącznie, którzy pełnią służbę na stanowiskach I kategorii, a nie posiadają studjów wyższych.

Urzednicy ci, o ile nie zloza w tym terminie egzaminu, nie otrzymaja pisma ustalajacego i zostana zgodnie z postanowieniami art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) i art. 6 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67, poz. 606) ze sluzby państwowej zwolnieni.

Postanowienie ostatniego ustępu art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) znajdzie zastosowanie tylko w calkiem wyjątkowych wypadkach.

§ 14. Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie maja zastosowania do wypadków mianowania na stanowiska honorowe.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i w z. Ministra Spraw Zagranicznych: *W. Sikorski*

191.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 marca 1923 r.

w sprawie uzupełnienia przepisów o djetach i kosztach podróży służbowych, oraz podwyższenia djet należnych przy podróżach służbowych do Estonji, Finlandji i Łotwy.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429), art. 10 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 430), art. 12 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 431), art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 433), art. 21 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 436) i art. 7 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 226) oraz w myśl art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 677) należy wstawić następujący ustęp drugi:

„Dla przeliczenia walut obcych na marki polskie przy djetach zagranicznych oraz przy zwrocie kosztów przejazdu wozem sypialnym (sleepingiem) jest miarodajnym kurs giełdy warszawskiej z dnia poprzedzającego rozpoczęcie podróży służbowej, jako dnia, w którym funkcjonariusz winien zaopatrzyć się w walutę obcą”.

§ 2. § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 1 lutego 1923 r. w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży (Dz. U. R. P. № 15, poz. 100) uzupełnia się przez dodanie następującego zdania: „Przeliczenie marek polskich na marki niemieckie winno nastąpić wedle parytetu 1 mkp. = 1 mk.niem.”

§ 3. Stawki djet należnych funkcjonariuszom państwowym w razie podróży służbowych do Estonji, Finlandji i Łotwy, ustalone w § 3 rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 677) podwyższa się jak następuje:

Stopień służbowy:	Estonja i Łotwa franków	Finlandja francuskich:
I i II	30	36
III i IV	27	30
V i VI	24	27
VII i VIII	22	25
IX i X	18	21
XI i XII	16	18

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1923 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

192.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 marca 1923 r.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu o obowiązku szkolnym na Ziemię Wileńską.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 roku o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o obowiązku szkolnym (Dz. P. P. P. № 14, poz. 147) rozciąga się na powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki, brasławski, dziśnieński, duniłowiczowski i wilejski.

§ 2. Na czas przejściowy, a mianowicie na okres czasu do wydania przepisów o samorządzie szkolnym na obszarze w § 1 wymienionym, przewidziane dekretem z dnia 7 lutego 1919 roku o obowiązku szkolnym kompetencje rady szkolnej okręgowej i dozoru szkolnego sprawuje inspektor szkolny, kompetencje zaś opieki szkolnej, względnie opiekuńska głównego—kierownik szkoły powszechnej.

Wyjątek stanowią:

- kompetencje opieki szkolnej odnośnie do przyjmowania grzywien i dysponowania zebraniami w ten sposób pieniędzmi, które sprawuje inspektor szkolny,
- kompetencje rady szkolnej okręgowej odnośnie do rozstrzygania rekursów od orzeczeń karnych, które sprawuje kurator okręgu szkolnego.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.